

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 15

Dia 99 (divendres 19 de juny)

Molt enfadada a la feina. És més fàcil carregar el mort als altres que assumir la pròpia culpa. Em volen fer creure que no he denunciat prou algunes situacions anòmales, quan porto anys escrivint correus i presentant informes al respecte. A casa en diem: sempre t'has de veure emmascarat per una paella bruta.

Massa morts prematures darrerament. Avui ens deia l'escriptor Carlos Ruiz Zafón.

Com m'agrada l'expressió anti-normalitat emprada per la Degana en una entrevista. Jo avui estic anti-tot.

Va, divendres, canvi de xip. Serà un cap de setmana de retrobaments familiars amb l'agrupament de les regions sanitàries de Catalunya...i de cues a les carreteres per l'operació sortida qui tingui el pont de sant Joan.

El xip es resisteix a canviar. Definitivament, no tinc bon dia.

Dia 100 (dissabte 20 de juny)

100 dies!

Segueixo amb els sudokus. En Joan afirma que són el nou opi del poble. En el meu cas, més que el futbol, segur.

Es podria fer un estudi exhaustiu sobre el comportament dels humans respecte les mascaretes. S'aprecien els dos extrems: gent que la porta a la platja, quan no caldria per estar a l'aire lliure i amb possibilitat de distància social; i grups d'adolescents passejant pel carrer ben juntes i sense cap protecció, no la duen ni al colze.

Dia 101 (diumenge 21 de juny)

Primera albada de l'estiu.

Curiosament no ho celebren a la platja sinó al Montseny, coronant el Sui, un cim de la carpeta de pendents. Ara aquesta carpeta pren protagonisme a les nostres vides. Carpe diem amb fets, perquè les paraules se les endú el vent.

La natura està preciosa.

Dia 102 (dilluns 22 de juny)

A les 7 del matí han reobert les instal·lacions del gimnàs, a un quart de vuit nedàvem a la piscina. Esmerçant més estona i amb breus aturades cada 250 metres, hem assolit el quilòmetre de rigor. Contentíssims.

He llegit sobre l'existència d'un altre rebrot a la Xina, i s'apunta i es nega la implicació del salmó en el fet. Decidit. Avui és el dia que abandono les mascaretes quirúrgiques, només portaré les tipus FFP2. Cansada de fer-me mala sang en veure comportaments incívics, aniré més protegida i la resta de la humanitat que actüi com vulgui. No, el salmó no el deixaré fins que la informació no estigui més contrastada.

Dia 103 (dimarts 23 de juny)

Després d'uns dies intensos de preparatius, avui de forma puntual assisteixo presencialment a la feina.

Comprovo amb sorpresa que no em pesa el peu de l'accelerador a l'autopista, aquells sostenidors comodíssims ara em fan nosa, i portar rellotge i un anell està sobrevalorat.

Per precaució, celebrem una revetlla íntima.

Dia 104 (dimecres 24 de juny)

Sant Joan. Primera incursió a Barcelona a veure la mare i el germà per celebrar l'onomàstica. Sort que no he anat a Nova York, els carrers de l'Eixample ja em semblen immensos i me'ls miro embadalida. Recordo quan Barcelona em va semblar de joguina tornant de la gran metròpoli.

A casa ens hem modernitzat i celebrem el sant amb menjar japonès.

Dia 105 (dijous 25 de juny)

Anar a caminar amb la Sílvia és beneficiós per la salut. Acomplim tres requeriments de vida sana en un: natura, exercici i relacions socials, amanit amb un alt component terapèutic. A falta de fogueres de Sant Joan, em dona la idea de no convertir en cendres les fotografies descartades durant la meva endreça, sinó en pasta per fer paper. Simbòlicament em sembla més interessant mullar que cremar, suposa un tracte menys destructiu vers el meu passat.

Si algú es pensava que renunciaria al sashimi de salmó de dijous perquè ahir ja vaig dinar japonès, va errat.

SETMANA 16

Dia 106 (divendres 26 de juny)

Si ja m'espanta la quantitat de gent sense mascareta per Arenys de Munt, a Arenys de Mar, amb major densitat de població, fa més por. Anava a escriure que vaig encantada amb la meva FFP2 però no és cert, m'angoixa. I em revolta pensar que al segle XXI la humanitat és capaç de grans proeses tecnològiques, en canvi la gent del carrer només podem combatre un virus rentant-nos les mans i deixant enrere la nostra condició d'éssers socials, abillats amb unes mascaretes que no deixen de ser barreres comunicatives. Sinó perquè veiem actes reflexos de retirar-la per parlar, quan hauria de ser al revés?

Dia 107 (dissabte 27 de juny)

Matinar fa mandra i compensa a parts iguals. Hem tingut temps per temes menys engrescadors com fer dissabte o anar a comprar; i més plaents com anar a la platja, fer un bon àpat a base de closques, o nedar el quilòmetre, aquest cop tot seguit, a la piscina. Sí, ja sé que podríem aprofitar l'estiu per nedar-lo a mar, però no ens entrenem per fer cap triatló i és infinitament més còmode a la piscina.

Nota mental: no estendre roba cap a quarts de set de la tarda, quan el nostre veí amb ínfules de DJ es llueix.

Dia 108 (diumenge 28 de juny)

Seguim tibant de la carpeta de pendents i anem a fer una ruta circular pels cingles de Rupit, sense oblidar el Salt de Sallent, que baixa espectacular.

A primera hora del matí el pàrquing només estava ocupat per autocaravanes, de tornada comprovem que no hi cap ni una agulla.

Dia 109 (dilluns 29 de juny)

Arribo a casa amb sensació de mareig / vertigen. Serà per la mascareta? L'he duta molta estona voltant per mig poble tota apressada, comprant, descartant cues llargues, anant a un altre comerç amb menys afluència, tornar a l'anterior quan no m'haig d'esperar, xerrant amb coneguts...

És pràctic centralitzar les compres en un únic punt, però en un poble tendeixes a diversificar: el pollastre a la Mercè, el pa a Can Puig, la fruita al Salichs, el llegum a la Paulina... Això no ho canviaré. Si no vull caure desmaiada, la modificació convenient serà evitar el ritme de ciutat que porto inherent dins meu.

Dia 110 (dimarts 30 de juny)

Filosofem amb la meva mare sobre els beneficis d'una infantesa i adolescència sense internet. Em venen ganes de riure. És la típica conversa de gent gran, igual quan de nena sentia: abans això eren camps.

Acabo el llibre "Pelea como una chica" escrit per la periodista Sandra Sabatés. Més coneguda per la seva faceta de presentadora del "Intermedio" a la Sexta amb el Gran Wyoming, mostra un recull fantàstic de biografies de dones. Desgraciadament, moltes no les coneixia. A l'escola em van ensenyar Juan Ramón Jiménez, però ni paraula de Zenobia Camprubí, la seva esposa, també escriptora. I no es pot concebre l'obra d'ell sense l'ajuda d'ella.

Parlant de llibres de periodistes, El llibreter de Kabul, escrit per Asne Seierstad, retrata la vida d'una família a l'Afganistan, fent especial èmfasi en la situació de la dona, i ens acosta la realitat del país, més enllà del que haguem sentit en els informatius.

Dia 111 (dimecres 1 de juliol)

Entro amb una crisi capil·lar de les meves i, finalment, demano hora a la perruqueria.

Devoro Papitu, el llibre de la Carlota Benet sobre el seu pare. Atrapa la honestat que destil·la. Em preocupa prendre consciència que no recordo haver-me assabentat de la mort de Benet i Jornet durant la crisi del coronavirus. O em vaig extralimitar amb la dosificació d'ingesta de notícies, o em vaig adormir mirant la tele, o...

Em costa escriure una paraula que a casa ens espanta perquè la coneixem de prop, i temem la possible transmissió genètica. És la malaltia que es va endur la meua àvia, i deu el seu nom al metge alemany que la va descriure per primer cop. Sí, encara soc jove per desenvolupar-la, però la temença quan detectes oblit, costa d'evitar.

Ni l'eufemisme em soluciona el desassossec.

Dia 112 (dijous 2 de juliol)

Dia de bojos amb reunions, cursos i videoconferències diverses. Gairebé 10 hores seguides connectada, excepte la pausa per dinar d'una esgarrapada. Quin esgotament mental...

És l'aniversari d'en Joan i sortim a sopar fora, em quedo sense sashimi de salmó per una bona causa.